

Imidlertid ved ingen jo, hvad Fremtiden kan bringe, og Udvalget vilde derfor under alle Omstændigheder finde det ønskeligt, om Ministeriet i Bemærkningerne til det eventuelle Lovforslag vilde tage det samme Forbehold, som det tog i sin Skrivelse til Landbrugsministeriet af 26. Oktober 1917 angaaende det da foreliggende Lovforslag om Arvefæsteafgifter. I Slutningen af denne Skrivelse (Rigsdagstidende 1917—18 Tillæg B. Sp. 1125 ff.) hedder det nemlig: Da det imidlertid ikke i Øjeblikket lader sig sige, hvorvidt en Foranstaltning som den her omhandlede vil medføre, at Stifternes Lønningsfonds faar Underskud — saa meget mindre som der i de statistiske Beregninger, der ligger til Grund for den hele præstelige Lønningsordning, er regnet med noget lignende Kapitelstakster som det nuværende Lovforslags — finder man ikke Anledning til allerede nu at gøre noget Krav paa Erstatning gældende for Lønningsfondenes Vedkommende, men maa anse det for tilstrækkeligt i Øjeblikket at have henledt Opmærksomheden paa dette Forhold.

Udvalget skal derefter gaa over til en Omtale af Enkeltheder i Forslaget og i Tilknytning hertil fremsætte de nedenfor anførte Ændringsforslag:

ad § 2.

Udvalget har anset det for ønskeligt, at det skarpere end i Udkastet blev udtalt, at det bliver Reglen, at der skal blive en mindre Avling tilbage ved Præstegaardene, og at Menighedsraadene og Præstegaardskommissionerne faar en Stemme med ved Afgørelsen af dette Spørgsmaal. Hertil sigter Ændringsforslag 1.

ad § 3.

Med Hensyn til de her angivne Erstatninger, der skal udredes af Statskassen for de overflødiggjorte Avlsbygninger, er der fra en Side i Kommissionen anført, at disse næppe kan sige at være tilstrækkelige, idet Bestemmelserne i Udkastet vel vil friholde Lønningsfonden for positiv Udgift ved Nedrivningen af overflødiggjorte Bygninger, men hverken vil give Fonden Erstatning for Bygningsværdien som saadan eller for den Værdi, som Bygningerne vil repræsentere som integrerende Del af et i Drift værende Avlsbrug. Fra anden Side er herimod anført, at der ikke her kan siges at foreligge noget bestemt paaviseligt Tab for Embedet, men at det nærmest maa siges at være en Samfundsværdi, der gaar tabt ved, at man fjerner det Formaal, for hvilket Bygningen endnu kunde have gjort god Nytte i en rum Tid. Ved Reduktionen af Bygningerne opnaar Embedet den Fordel, at dets Udgifter til Vedligeholdelse af Bygninger i Erfaringen bliver mindre. Iøvrigt mener man fra denne Side at kunne udtale, at Erfaringen taler for, at de nuværende Bygninger de fleste Steder er for smaa til de nuværende Avlinger, saa at der ikke vil blive Tale om nogen væsentlig Ødelæggelse af Værdier her, og Grundlaget for Fastsættelsen af en Erstatning som den her anførte vil ogsaa være vanskelig at angive.

ad § 5.

I Paragrafens 1ste Stykke siges kun, at Købesummen for Jorden skal fastsættes „paa Grundlag af“ den ved sidste Jordskyldsvurdering ansatte Værdi paa Præstegaardens Jorder uden at angive, hvilke Momenter der skal være de afgørende ved Fastsættelsen af Værdien paa de enkelte Parceller. Man tror, at dette vil blive klarere, hvis Bestemmelsen affattes som i Ændringsforslag 2 foreslaaet.

I Slutningen af samme Stykke er det i Udkastet foreslaaet, at Køberen udenfor Købesummen skal udrede Renter og Afdrag af Laan til Jordforbedringer, som ved Bortsalget maatte hvile paa Embedet. Det forekommer Udvalget, at denne Forpligtelse i Almindelighed kun vil kunne paalægges Køberen, hvis denne Jordforbedring er foretaget i Tiden efter den Jordskyldsvurdering, der er lagt til Grund ved Bortsalget; er den foretaget tidligere, maa Laanets Forrentning og Afdragning i Overensstemmelse med Princippet i Udkastets § 3 overtages af Statskassen (Ændringsforslag 3).

ad § 6.

Overfor Bestemmelsen i Paragrafens 1ste Stykke om, at Rentebetalingen skal erlægges paa den i Skødet fastsatte offentlige Oppebørselsstue, er der under